

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 27. novembra 2018*

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty a informácie týkajúce sa rozhodnutia Komisie o vypovedaní „listu o dohode a prístúpení k Team Europe“ – Zamietnutie prístupu – Výnimka týkajúca sa ochrany súkromia a ochrany jednotlivcov – Ochrana osobných údajov – Nariadenie (ES) č. 45/2001 – Zamietnutie prenosu – Články 7, 47 a 48 Charty základných práv – Mimozmluvná zodpovednosť“

V spojených veciach T-314/16 a T-435/16,

VG ako univerzálna dedička po **MS**, v zastúpení: pôvodne L. Levi a M. Vandebussche, neskôr L. Levi, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne F. Clotuche-Duvieusart a A.-C. Simon, neskôr F. Clotuche-Duvieusart a B. Mongin, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorých predmetom je na jednej strane návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutí Komisie z 2. februára a 19. apríla 2016 o zamietnutí žiadosti o prístup MS k dokumentom, ktoré sa ho týkali, a rozhodnutia Komisie zo 16. júna 2016 o zamietnutí jeho žiadosti o prenos osobných údajov, ktoré sa ho týkajú, obsiahnutých v dokumentoch, ktorých sa týkala táto žiadosť o prístup, a na druhej strane návrh, založený na článku 268 ZFEÚ, na náhradu škody, ktorá údajne vznikla MS z dôvodu tohto zamietnutia prístupu a prenosu,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia V. Valančius a U. Öberg (spravodajca),

tajomník: G. Predonzani, referentka,

vzhľadom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. marca 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

I. Skutkové okolnosti

A. Skutkový stav pred podaním žalôb

- 1 MS bol členom siete Team Europe od 20. júla 2011 do 10. apríla 2013.
- 2 Sieť Team Europe je miestna sieť komunikácie, ktorej hlavnou úlohou je pomáhať zastúpeniam Európskej komisie v ich oznámeniach o európskych politikách na miestnej úrovni a ktorej členovia vystupujú ako prednášajúci, moderátori, organizátori podujatí a odborníci na komunikáciu.
- 3 Členovia siete Team Europe sú spojení s Európskou úniou, zastúpenou Komisiou, „listom o porozumení a začlenení do siete Team Europe“ (ďalej len „list o dohode“). Tento list obsahuje možnosť, že každá zmluvná strana môže kedykoľvek vypovedať túto dohodu písomne, bez ďalšej podmienky. V tomto liste sa takisto uvádza, že títo členovia v podstate nepoberajú odmenu od Komisie. Okrem toho sa tam uvádza, že títo členovia konajú na základe dobrovoľnosti, ale môžu akceptovať za určitých podmienok úhradu nákladov alebo primeranú kompenzáciu zo strany usporiadateľov podujatí, na ktorých sa podieľajú.
- 4 Dňa 10. apríla 2013 vedúci zastúpenia Komisie vo Francúzsku (ďalej len „zastúpenie“) kontaktoval telefonicky MS po tom, čo dostal sťažnosť, týkajúcu sa jeho nevhodného správania, od žien, ktoré sa zúčastnili na konferencii alebo ateliéri siete Team Europe. Po tomto rozhovore zastúpenie informovalo MS listom, že končí spoluprácu s touto sieťou, a to s okamžitou účinnosťou, v súlade s ustanoveniami listu o dohode.
- 5 Dňa 6. júna 2013 podal MS Európskemu ombudsmanovi sťažnosť proti rozhodnutiu Komisie ukončiť spoluprácu so sieťou Team Europe.
- 6 Počas konania pred ombudsmanom bol MS informovaný o tom, že Komisia založila svoje rozhodnutie z 10. apríla 2013 ukončiť spoluprácu so sieťou Team Europe na troch dokumentoch, po prvé na sťažnosti pochádzajúcej od osoby, ktorá sa zúčastnila na jednej z konferencií organizovaných sieťou Team Europe (ďalej len „X“), po druhé na e-maile, ktorý poslal on sám osobe X (pričom do kópie dal ešte inú osobu, Y), a po tretie na výmene, ktorú mal na sociálnej sieti s X (ďalej len „sporné dokumenty“). Okrem toho bol informovaný o tom, že Komisia uviedla, že opodstatnenosť spisu potvrdili nové správy, ktoré sa objavili počas konania, a to že viacerí členovia personálu zastúpenia (ďalej len „členovia zastúpenia“) potvrdili jeho vedeniu, že viacero zamestnancov generálneho riaditeľstva (GR) pre komunikáciu tejto inštitúcie, pričom dvaja z nich pracovali na zastúpení a dvaja vykonávali svoju funkciu v Bruseli (Belgicko) (ďalej len „zamestnanci Komisie“), boli od roku 2013 terčom nevhodných poznámok zo strany MS (ďalej len „sporné svedectvá“). Komisia neoznámila MS ani sporné dokumenty, ani sporné svedectvá.
- 7 Rozhodnutím z 19. novembra 2015 ombudsman skončil šetrenie týkajúce sa sťažnosti, ktorú podal MS. V tomto rozhodnutí ombudsman dospel najmä k tomu, že nedošlo k riadnemu výkonu spravodlivosti, a to preto, že Komisia primerane nevypočula MS, ani nevykonala dostatočne hĺbkové posúdenie predmetného prípadu pred prijatím rozhodnutia z 10. apríla 2013, ktorým bola ukončená spolupráca Komisie so sieťou Team Europe. Komisia neprijala žiadne opatrenie voči MS po podaní tejto sťažnosti a rozhodnutí ombudsmana.

- 8 Listom z 18. decembra 2015 MS zaslal vedúcemu zastúpenia na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 45; Mim. vyd. 01/003, s. 331) prvú žiadosť o prístup k dokumentom a sporným svedectvám, ako aj k menám osôb, ktoré podali tieto svedectvá.
- 9 Listom z 2. februára 2016 generálny riaditeľ (GR) pre komunikáciu v Komisii po konzultácii s osobou X, opísanou ako autor sporných dokumentov, zamietol MS prístup k týmto dokumentom (ďalej len „rozhodnutie z 2. februára 2016“). Toto zamietnutie bolo založené na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorá sa týkala ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca, keďže sporné dokumenty obsahovali určité údaje osobnej povahy, týkajúce sa tretích osôb, a nepreukázalo sa, že by prístup k týmto dokumentom bol potrebný pre MS a nenarušil legitímne záujmy týchto tretích osôb. Pokiaľ ide o žiadosť o prístup k sporným svedectvám, Komisia dodala, že tieto svedectvá neboli zohľadnené pri prijímaní jej rozhodnutia z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce MS v sieti Team Europe.
- 10 Listom z 19. februára 2016 podal MS opakovanú žiadosť, v ktorej odôvodňoval potrebu prístupu k sporným dokumentom a tvrdil, že nedôjde k narušeniu legitímnych záujmov tretích osôb z dôvodu takéhoto prístupu. V tejto opakovanej žiadosti formuloval okrem toho žiadosť o prenos týchto osobných údajov, ktoré sa ho týkajú, obsiahnutých v sporných dokumentoch (ďalej len „sporné osobné údaje“), založenú na článku 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102).
- 11 Rozhodnutím z 19. apríla 2016 generálny tajomník Komisie odpovedal na opakovanú žiadosť (ďalej len „rozhodnutie z 19. apríla 2016“). Na jednej strane spresnil, že sporné svedectvá nemohli byť oznámené MS, keďže neboli uchované v jednom dokumente. Na druhej strane zamietol MS prístup k sporným dokumentom tak, že vychádzal z výnimiek stanovených v článku 4 ods. 1 písm. b) a článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktoré sa týkali ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca a ochrany súdneho konania. Okrem toho v tomto rozhodnutí uviedol, že žiadosť o prenos sporných osobných údajov nepatrila do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001 a bola odovzdaná (GR) pre komunikáciu, čo je služba príslušná na poskytnutie odpovede.
- 12 Listom zo 16. júna 2016 vedúci zastúpenia zamietol žiadosť o prenos sporných osobných údajov (ďalej len „rozhodnutie zo 16. júna 2016“). V tejto súvislosti dospel k záveru, že „vzhľadom na spor medzi... [MS] a osobami citovanými v [sporných] svedectvách sa zdá, že tieto osoby vyjadrili legitímne dôvody pre obavy zo zásahu do ich záujmov *ad personam*“ a že s cieľom zaručiť práva a slobody týmto osobám tieto osobné údaje nemôžu byť predmetom prenosu na MS.
- 13 MS sa takisto obrátil na Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (EDPS) na základe článku 20 ods. 3 a 4 nariadenia č. 45/2001. Rozhodnutím EDPS z 3. februára 2017 bolo konanie v tejto veci prerušené v očakávaní vydania rozsudkov v týchto veciach.

B. Skutkový stav po podaní žalôb

- 14 Podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 19. júla 2016 podal MS žalobu, ktorou sa domáhal, aby bola Komisia zaviazaná na náhradu škody v nadväznosti na jej rozhodnutie z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce so sieťou Team Europe. Táto žaloba bola zapísaná pod číslom T-17/16.
- 15 Uznesením z 31. mája 2017, MS/Komisia (T-17/16, neuvyverejnené, EU:T:2017:379), Všeobecný súd zamietol návrh MS na náhradu škody ako zjavne neprípustný, keďže predmet žaloby bol zmluvnej povahy, a teda nepatril vzhľadom na neexistenciu rozhodcovskej doložky do jeho právomoci.
- 16 Dňa 5. januára 2018 podal MS odvolanie proti tomuto uzneseniu.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

- 17 Podaniami podanými do kancelárie Všeobecného súdu 15. júna a 1. augusta 2016 podal MS žiadosti o súdnu pomoc.
- 18 Uzneseniami z 30. septembra a 28. novembra 2016 predseda Všeobecného súdu priznal MS súdnu pomoc a určil advokáta.
- 19 Podaniami podanými do kancelárie Všeobecného súdu 15. a 22. decembra 2016 podal MS žaloby, ktoré boli zapísané ako veci T-314/16 a T-435/16.
- 20 Vo veci T-314/16 Všeobecný súd uznesením zo 6. júla 2017 nariadil Komisii na základe článku 91 písm. c), článku 92 ods. 1 a článku 104 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, aby predložila všetky dokumenty, na ktorých bolo založené jej rozhodnutie z 10. apríla 2013, ktorým ukončila spoluprácu MS v sieti Team Europe.
- 21 Dňa 14. júla 2017 Komisia predložila sporné dokumenty, pričom požiadala o dôverné zaobchádzanie s týmito dokumentmi voči MS. V súlade s článkom 104 rokovacieho poriadku neboli dokumenty oznámené MS.
- 22 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku vyzval Komisiu, aby odpovedala na niektoré otázky. Komisia tejto žiadosti vyhovelá v stanovenej lehote.
- 23 Uznesením predsedu prvej komory Všeobecného súdu z 30. januára 2018 boli veci T-314/16 a T-435/16 spojené podľa článku 68 rokovacieho poriadku na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.
- 24 Dňa 19. februára 2018 advokát MS informoval tajomníka Všeobecného súdu, že MS zomrel. Následne bol Všeobecný súd informovaný, že sa žalobkyňa, VG, v postavení univerzálnej dedičky MS, rozhodla pokračovať v žalobách.
- 25 Vo veci T-314/16 žalobkyňa v postavení univerzálnej dedičky MS navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie z 2. februára 2016, ktorým bol zamietnutý prístup MS k sporným dokumentom, a rozhodnutie z 19. apríla 2016, ktorým bolo potvrdené toto zamietnutie,
 - zaviazal Komisiu na náhradu nemajetkovej ujmy, ohodnotenej na 20 000 eur, ktorá MS vznikla z dôvodu, že mu bolo zamietnuté udelenie prístupu k sporným dokumentom,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 26 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - zaviazal žalobkyňu, v postavení univerzálnej dedičky MS, na náhradu trov konania.
- 27 Vo veci T-435/16 žalobkyňa, v postavení univerzálnej dedičky MS, navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie zo 16. júna 2016, ktorým bola zamietnutá žiadosť MS, aby boli na neho prenesené tieto osobné údaje,

- zaviazal Komisiu na náhradu nemajetkovej ujmy, ohodnotenej na 20 000 eur, ktorá MS vznikla z dôvodu, že mu bol zamietnutý prenos sporných osobných údajov,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

28 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- zaviazal žalobkyňu, v postavení univerzálnej dedičky MS, na náhradu trov konania.

III. Právny stav

A. O návrhu na zastavenie konania podanom Komisiou vo veci T-435/16

- 29 Na pojednávaní Komisia uviedla, že po úmrtí MS sa žaloba vo veci T-435/16 stala bezpredmetnou a v dôsledku toho treba konanie v tejto veci zastaviť. Článok 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 definuje dotknutú osobu ako „identifikovan[ú] alebo identifikovateľn[ú] fyzick[ú] osob[u]“, takže sa nevzťahuje na údaje zosnulých osôb, a že práva, na ktoré sa odvoláva MS, boli neprenositelné.
- 30 Komisia vo svojom návrhu v podstate tvrdí, že žalobkyňa, v postavení univerzálnej dedičky MS, stratila záujem na vyriešení sporu z dôvodu úmrtia MS.
- 31 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že v žalobe o neplatnosť, podanej adresátom aktu, môže pokračovať osoba, ktorá v plnom rozsahu prevzala jeho práva, najmä v prípade úmrtia fyzickej osoby (pozri uznesenie z 12. júla 2016, Janukovyč/Rada, T-347/14, EU:T:2016:433, bod 67 a citovanú judikatúru). Takisto teda univerzálna dedička môže pokračovať v žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá údajne vznikla zosnulému, keďže tento zosnulý sa domáhal prospechu z tejto žaloby pre seba predtým, ako zomrel, takže táto žaloba patrí do jeho majetku v čase dedenia.
- 32 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že záujem žalobkyne na konaní musí pretrvať až do vydania súdneho rozhodnutia, inak sa konanie zastaví, čo predpokladá, že výsledok konania môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý žalobu podal (pozri uznesenie z 12. júla 2016, Janukovyč/Rada, T-347/14, EU:T:2016:433, bod 67 a citovanú judikatúru).
- 33 V predmetnom prípade, ako bolo uvedené v bode 24 vyššie, MS zomrel potom, ako podal tieto žaloby, a jeho zástupca uviedol, že žalobkyňa chce pokračovať v konaní o týchto žalobách ako univerzálna dedička jej zosnulého syna, pričom bolo predložené jej písomné vyhlásenie na tieto účely, úmrtný list, ako aj jeho občiansky preukaz.
- 34 Cieľom žaloby vo veci T-435/16 bolo konkrétne to, aby MS bolo priznané právo, že na neho môžu byť prenesené sporné osobné údaje, ako aj to, že mu môže byť priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú MS údajne utrpel z dôvodu, že Komisia zamietla jeho žiadosť o prenos údajov. Nie je sporné, že tieto osobné údaje sa týkali nevhodného správania MS, týkajúceho sa jeho spolupráce so sieťou Team Europe (pozri bod 4 vyššie), pričom bolo takej povahy, že mohlo okrem iného poškodiť jeho dobré meno a česť ako spolupracovníka tejto siete. Navyše nie je sporné, že tieto údaje boli podkladom pre rozhodnutie Komisie z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce MS v tejto sieti (pozri bod 6 vyššie).

- 35 Za týchto okolností, keďže, ako bolo spresnené v bode 31 vyššie, univerzálny dedič MS má právo pokračovať v žalobe, jeho záujem na konaní pretrváva, napriek úmrtiu MS, na účely vyhlásenia neplatnosti rozhodnutia zo 16. júna 2016, ktorým bola zamietnutá žiadosť MS o prenos sporných osobných údajov a priznanie nemajetkovej ujmy, ktorá MS vznikla z dôvodu, že Komisia zamietla jeho žiadosť o prenos uvedených údajov.
- 36 Za týchto okolností záujem žalobkyne na pokračovaní v žalobe vo veci T-435/16 ako univerzálnej dedičky MS pretrváva napriek jeho úmrtiu.
- 37 Treba teda zamietnuť návrh na zastavenie konania podaný Komisiou vo veci T-435/16.

B. O veci samej

1. O návrhoch na zrušenie

a) O návrhu na zrušenie rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016 v rozsahu, v akom zamietajú žiadosť MS o prístup k sporným svedectvám

- 38 Možnosť, aby inštitúcia Únie vyhovelá žiadosti o prístup k dokumentom inštitúcií v zmysle článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, jednoznačne predpokladá, aby dokumenty uvedené v tejto žiadosti existovali (rozsudok z 2. októbra 2014, Strack/Komisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, bod 38; pozri tiež rozsudok z 11. júna 2015, McCullough/Cedefop, T-496/13, neuvverejnený, EU:T:2015:374, bod 49 a citovaná judikatúra).
- 39 V súlade s judikatúrou sa domnienka zákonnosti spája s každým vyhlásením inštitúcií o neexistencii požadovaných dokumentov. S týmto vyhlásením sa preto spája aj domnienka hodnovernosti. Ide však o jednoduchú domnienku, ktorú žalobkyňa ako univerzálna dedička MS môže vyvrátiť akýmkoľvek spôsobom, na základe relevantných a vzájomne zhodných indícií (pozri rozsudok z 11. júna 2015, McCullough/Cedefop, T-496/13, neuvverejnený, EU:T:2015:374, bod 50 a citovaná judikatúra).
- 40 Komisia v predmetnom prípade v rozhodnutí z 2. februára 2016 zamietla prístup k sporným svedectvám, pričom sa odvolala na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, a vysvetlila, že nezohľadnila tieto svedectvá vo svojom rozhodnutí z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce žalobcu so sieťou Team Europe. Ďalej v rozhodnutí z 19. apríla 2016 uviedla, že sporné svedectvá neboli uchované formou dokumentu.
- 41 V odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania Všeobecného súdu Komisia potvrdila, že „nemala žiadnu písomnú zmienku o týchto svedectvách... a teda nemala dokumenty obsahujúce „[sporné] svedectvá“. Vzhľadom na toto vyhlásenie a neexistenciu dôkazov predložených žalobkyňou ako univerzálnou dedičkou MS, ktoré by spochybňovali prezumpciu zákonnosti a pravosti tohto vyhlásenia, nie sú v predmetnom prípade dostatočné dôvody umožňujúce spochybníť toto vyhlásenie.
- 42 Preto treba zamietnuť návrh na zrušenie rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016 v rozsahu, v akom sa týkajú zamietnutia žiadosti o prístup MS k sporným svedectvám bez toho, aby bolo treba rozhodnúť o prípustnosti návrhu na zrušenie v rozsahu, v akom sa týka rozhodnutia z 2. februára 2016.

b) O návrh na zrušenie rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016 v rozsahu, v akom sa týkajú zamietnutia žiadosti o prístup MS k sporným dokumentom

43 Na podporu tohto návrhu na zrušenie žalobkyňa ako univerzálna dedička MS v podstate uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 2 a článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 a článku 2 a článku 4 ods. 2 druhej zarážky tohto nariadenia. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia, práv na obhajobu a zásad rešpektovania súkromného života a proporcionality.

1) O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 2 a článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001

44 Žalobkyňa tvrdí, že hoci sporné dokumenty obsahujú údaje osobnej povahy týkajúce sa X a iných tretích osôb, Komisia nepreukázala, že sprístupnenie týchto dokumentov by narušilo konkrétne a účinne ochranu súkromia a bezúhonnosti X alebo ostatných tretích osôb, ktoré sú uvedené v týchto dokumentoch.

45 Okrem toho žalobkyňa ako univerzálna dedička MS odôvodňuje neexistenciu rizika pre legitímne záujmy tretích osôb „účelom jej krokov, [ktorým je] znovunastolenie pravdy a cti MS“. Dodáva, že výčitky smerovali výlučne proti MS, takže sprístupnenie sporných dokumentov nemôže narušiť ochranu súkromia a bezúhonnosti X alebo tretích osôb, ktoré sú tam tiež uvedené.

46 V tejto súvislosti žalobkyňa ako univerzálna dedička MS odkazuje na to, že ombudsman už konštatoval v bode 32 svojho návrhu na zmier, že Komisia „nepredložila dôkaz o skutočnom riziku pre... legitímne záujmy [X]“.

47 Žalobkyňa ako univerzálna dedička MS takisto uvádza, že preukázala potrebu prenosu sporných osobných údajov na základe článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Podľa nej sú sporné dokumenty nevyhnutné na pochopenie obvinení Komisie voči MS a jej rozhodnutia z 10. apríla 2013 ukončiť spoluprácu s ním v sieti Team Europe, ako aj na preukázanie nedôvodnej povahy obvinení Komisie. Vysvetľuje, že MS už mal korešpondenciu, ktorá prebehla medzi ním a osobou X prostredníctvom sociálnej siete a e-mailov, ale že sponchyboval autenticitu sporných dokumentov, ku ktorým nemal prístup.

48 Žalobkyňa vychádza z rozsudku z 22. mája 2012, Internationaler Hilfsfonds/Komisia (T-300/10, EU:T:2012:247, bod 107), a napokon tvrdí, že sporné dokumenty by sa nestali verejnými, keby boli sprístupnené na základe nariadenia č. 1049/2001.

49 Všeobecný súd v prvom rade pripomína, že účelom nariadenia č. 1049/2001, ako uvádzajú jeho odôvodnenie 4 a článok 1, je čo najúčinnnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom inštitúcií (pozri rozsudok z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 73 a citovanú judikatúru).

50 Podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 sa totiž ustanovenia týkajúce sa prístupu verejnosti k dokumentom vzťahujú na všetky dokumenty, ktoré Komisia má, teda na všetky dokumenty, ktoré táto inštitúcia vypracovala alebo dostala a ktoré má v držbe, zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie.

51 Keďže cieľom nariadenia č. 1049/2001 je zaručiť prístup ktorejkoľvek osoby k dokumentom, dokument sprístupnený podľa jeho ustanovení sa stáva verejným (rozsudky z 21. mája 2014, Catinis/Komisia, T-447/11, EU:T:2014:267, bod 62, a z 15. júla 2015, Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 67).

- 52 V tejto súvislosti je pravda, že Všeobecný súd konštatoval, že sprístupnenie údajov osobnej povahy, ktoré sa týkajú výlučne predmetného žiadateľa o prístup, nemožno zamietnuť z dôvodu, že naruší ochranu súkromia a bezúhonnosti jednotlivca (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. mája 2012, *Internationaler Hilfsfonds/Komisia*, T-300/10, EU:T:2012:247, body 107 až 109, a z 12. mája 2015, *Unión de Almacenistas de Hierros de España/Komisia*, T-623/13, EU:T:2015:268, bod 91).
- 53 Na rozdiel od tvrdení žalobkyne sa však táto judikatúra neuplatní v predmetnom prípade, keďže sporné dokumenty obsahujú údaje osobnej povahy, ktoré sa netýkajú výlučne MS.
- 54 Z rozsudku z 22. mája 2012, *Internationaler Hilfsfonds/Komisia* (T-300/10, EU:T:2012:247, bod 109), totiž výslovne vyplýva, že hoci ochrana záujmu uvedeného v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nie je nevyhnutná vo vzťahu k žiadateľovi o prístup, musí byť zaručená vo vzťahu k tretím osobám, v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 45/2001.
- 55 V druhom rade treba konštatovať, že právo na prístup k dokumentom nezávisí od povahy osobitného záujmu, ktorý by žiadateľ o prístup mohol mať alebo nemať na získaní požadovanej informácie (rozsudok z 21. mája 2014, *Catinis/Komisia*, T-447/11, EU:T:2014:267, bod 61; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 1. februára 2007, *Sison/Rada*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 43).
- 56 Okrem toho, keďže žiadateľ o prístup ako člen verejnosti nemusí odôvodniť svoju žiadosť o prístup k dokumentom, skutočný záujem, ktorý môže predstavovať pre žiadateľa predmetné sprístupnenie dokumentov, je takisto indiferentný na účely nariadenia č. 1049/2001 (pozri rozsudok z 26. apríla 2016, *Strack/Komisia*, T-221/08, EU:T:2016:242, bod 252 a citovanú judikatúru).
- 57 Po tretie treba konštatovať, že nariadenie č. 1049/2001 v súlade s odôvodnením 11 stanovuje v článku 4 režim výnimiek umožňujúcich inštitúciám zamietnuť prístup k dokumentu, ak by jeho sprístupnením došlo k porušeniu niektorého zo záujmov chránených týmto článkom (pozri rozsudky z 21. júla 2011, *Švédsko/MyTravel a Komisia*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 74 a citovanú judikatúru, a z 13. januára 2017, *Deza/ECHA*, T-189/14, EU:T:2017:4, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 58 V tejto súvislosti článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že inštitúcie zamietnu prístup k dokumentu v prípade, že by sa jeho sprístupnením porušila ochrana súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi Únie týkajúcimi sa ochrany osobných údajov. Toto ustanovenie, ktoré zavádza osobitný a posilnený režim ochrany osôb, ktorých osobné údaje by mohli byť prípadne oznámené verejnosti, vyžaduje, aby prípadný zásah do ich súkromného života a bezúhonnosti bol vždy skúmaný a posudzovaný najmä v súlade s nariadením č. 45/2001 (pozri rozsudok zo 7. júla 2015, *Axa Versicherung/Komisia*, T-677/13, EU:T:2015:473, body 138 a 139 a citovanú judikatúru).
- 59 Keď sa preto inštitúcia rozhodne zamietnuť prístup k dokumentu, o ktorého oznámenie bola požiadaná, v zásade jej prislúcha poskytnúť vysvetlenie, pokiaľ ide o otázku, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a účinne porušiť záujem chránený výnimkou stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva. Okrem toho riziko takéhoto porušenia musí byť primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické (rozsudok z 21. júla 2011, *Švédsko/MyTravel a Komisia*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 76 a citovaná judikatúra).
- 60 Tento režim výnimiek je založený na vyvážení záujmov, ktoré sú v danej situácii v protiklade, a to na jednej strane záujmov na sprístupnenie dotknutých dokumentov a na druhej strane záujmov, ktoré by toto sprístupnenie ohrozilo. Rozhodnutie o žiadosti o prístup k dokumentom závisí od otázky, ktorý záujem v danom prípade prevažuje (rozsudok zo 14. novembra 2013, *LPN a Fínsko/Komisia*, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 42).
- 61 V predmetnom prípade je nesporné, že sporné dokumenty obsahujú osobné údaje, ktoré sa týkajú tak MS, ako aj X a iných tretích osôb.

- 62 Podľa článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 výraz „osobné údaje“ odkazuje na „ak[ú]koľvek informáci[u], ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby; identifikovateľná osoba je osoba, ktorú možno identifikovať, priamo alebo nepriamo, najmä pomocou overenia identifikačného čísla alebo jedného alebo viacerých faktorov špecifických pre jej fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo sociálnu identitu“.
- 63 Z článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 a z judikatúry Súdneho dvora (rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 68, a z 23. novembra 2011, Dennekamp/Parlament, T-82/09, neuvyvereňovaný, EU:T:2011:688, bod 27) vyplýva, že mená a priezviská osôb možno považovať za osobné údaje.
- 64 Okrem údajov týkajúcich sa mena, aj informácie týkajúce sa odborných činností vykonávaných určitou osobou možno takisto považovať za osobné údaje, pretože jednak ide o informácie týkajúce sa pracovných podmienok týchto osôb a jednak uvedené informácie umožňujú nepriamu identifikáciu fyzickej osoby v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, keďže sa môžu spájať s určitým dátumom alebo konkrétnym kalendárnym obdobím (pozri rozsudok z 22. mája 2012, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, T-300/10, EU:T:2012:247, bod 117 a citovanú judikatúru).
- 65 Súdny dvor navyše rozhodol, že použitie výrazu „akákoľvek informácia“ v rámci definície pojmu „osobné údaje“ odzrkadľuje cieľ normotvorcu Únie priznať tomuto pojmu široký význam, pričom tento pojem sa neobmedzuje na informácie, ktoré sú citlivé alebo patria do súkromnej sféry, ale potenciálne zahŕňa všetky druhy informácií, a to tak objektívne, ako aj subjektívne vo forme názoru alebo hodnotení pod podmienkou, že sa „týkajú“ dotknutej osoby (rozsudok z 20. decembra 2017, Nowak, C-434/16, EU:C:2017:994, bod 34).
- 66 Podľa článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 možno v zásade vykonať prenos osobných údajov len v prípade, ak príjemca preukáže nevyhnutnosť takéhoto prenosu a ak nie je žiaden dôvod predpokladať, že by týmto prenosom mohli byť dotknuté legitímne záujmy dotknutej osoby.
- 67 V tomto kontexte musí najskôr subjekt, ktorý žiada o takýto prenos, preukázať nevyhnutnosť prenosu. Ak túto nevyhnutnosť preukáže, prináleží dotknutej inštitúcii, aby preverila, či neexistuje dôvod domnievať sa, že predmetným prenosom by mohli byť dotknuté legitímne záujmy dotknutej osoby. Ak neexistuje takýto dôvod, má dôjsť k požadovanému prenosu, zatiaľ čo v opačnom prípade dotknutá inštitúcia musí pri rozhodovaní o žiadosti o prístup zvážiť jednotlivé dotknuté záujmy. Rozhodnutie o žiadosti o prístup verejnosti k takým dokumentom závisí od otázky, ktorý záujem musí v danom prípade prevážiť (pozri rozsudky zo 16. júla 2015, ClientEarth a PAN Europe/EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 47 a citovanú judikatúru, a z 13. januára 2017, Deza/ECHA, T-189/14, EU:T:2017:4, bod 53 a citovanú judikatúru).
- 68 V predmetnom prípade Komisia dospela oprávnene k záveru, že pokiaľ ide o informácie a posúdenia týkajúce súkromného života MS, X, ako aj iných tretích osôb, ktoré pritom umožňujú ich identifikáciu, obsah sporných dokumentov patrí pod pojem údajov osobnej povahy.
- 69 Sprístupnenie sporných dokumentov verejnosti na základe nariadenia č. 1049/2001 by narušilo ochranu súkromia a bezúhonnosti tak MS, X, ako aj iných tretích osôb citovaných v týchto dokumentoch.
- 70 Vzhľadom na skutkové okolnosti vo veci samej nie je ani v záujme MS, ani v záujme X, ani v záujme citovaných tretích osôb, aby sa sporné dokumenty stali verejnými.
- 71 Preto Komisia mala zvážiť rôzne existujúce záujmy na účely vyjadrenia sa k žiadosti o prístup k sťažnosti X a korešpondencii medzi MS a X elektronickou poštou a prostredníctvom sociálnej siete vzhľadom na výnimku týkajúcu sa ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 v súlade s nariadením č. 45/2001.

- 72 V tejto súvislosti mala Komisia takisto zohľadniť to, že v súlade s článkom 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001, ak len časť žiadaného dokumentu je dotknutá jednou alebo viacerými vyššie uvedenými výnimkami, ostatné časti dokumentu by mali byť sprístupnené (pozri v tomto zmysle uznesenie z 27. novembra 2012, Steinberg/Komisia, T-17/10, neuverejnené, EU:T:2012:625, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 73 Komisia však v predmetnom prípade dospela k záveru, že nie je možné oddeliť niektoré časti sporných dokumentov a považovať ich za také, že sa ich netýka výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ani oddeliť v týchto dokumentoch tie, ktoré patria pod sporné osobné údaje týkajúce sa MS alebo X a iných tretích osôb.
- 74 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj osobné údaje, ktoré boli predmetom anonymizácie, by sa mali považovať za osobné údaje týkajúce sa tretej osoby v rozsahu, v akom sú takej povahy, že ich možno pripísať identifikovateľnej fyzickej osobe použitím dodatočných informácií.
- 75 V predmetnom prípade by čiastočný prístup k informáciám obsiahnutým v sťažnosti X alebo v korešpondencii medzi X a MS umožnil verejnosti identifikovať osoby uvedené v sporných dokumentoch.
- 76 Preto nebolo možné, aby Komisia poskytla čiastočný prístup k sporným dokumentom bez toho, aby konkrétne odhalila identitu iných tretích osôb, ktoré tam boli citované.
- 77 Okrem toho, keďže sporné dokumenty obsahovali osobné údaje, ktoré sa netýkali výlučne MS a ktoré by sa stali verejnými, keby tieto dokumenty boli oznámené tejto osobe, Komisia oprávnene v súlade so zvážením prítomných záujmov nechala prevládať záujem X a iných tretích osôb, aby sa ich identita nestala verejnou, nad záujmom MS na tom, aby sa táto identita mohla stať verejnou, a zamietla MS prístup, pričom vychádzala z výnimky stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001.
- 78 Z toho vyplýva, že argumentácia uvádzaná žalobkyňou v tejto súvislosti musí byť zamietnutá.
- 79 V dôsledku toho treba zamietnuť prvú časť prvého žalobného dôvodu.

2) O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 2 a článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001

- 80 Žalobkyňa tvrdí, že sporné dokumenty neboli pripravené s tým, že budú predmetom súdneho konania a že v dôsledku toho zamietnutie žiadosti o prístup MS v rozsahu, v akom je založené na ochrane súdneho konania, nie je dôvodné. Zdôrazňuje, že základné práva, najmä práva na obhajobu, sú takej povahy, že predstavujú taký vyšší verejný záujem, ktorý odôvodňuje sprístupnenie týchto dokumentov.
- 81 Z úvah uvedených v bodoch 44 až 78 vyššie však vyplýva, že zákonnosť rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016 nemôže byť spochybňovaná, keďže na všetky sporné dokumenty sa vzťahovala výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001.
- 82 V dôsledku toho druhá časť prvého žalobného dôvodu musí byť zamietnutá ako neúčinná, takže prvý žalobný dôvod treba zamietnuť v plnom rozsahu.

3) *O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia, zásade riadnej správy vecí verejných, zásade rešpektovania súkromného života a práv na obhajobu a zásady proporcionality*

- 83 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia tým, že zamietla MS prístup k sporným dokumentom, zmarila to, aby MS mohol vykonávať svoje práva na obhajobu, a najmä právo na prístup MS k spisu, ktorý sa ho týka, čo zaručuje článok 41 ods. 2 písm. b) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), zbavila ho práva na spravodlivý proces zaručený článkom 47 Charty a takisto porušila zásadu rešpektovania súkromného života zaručenú článkom 7 Charty, ako aj zásadu proporcionality.
- 84 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého mohla ukončiť spoluprácu MS v sieti Team Europe kedykoľvek, žalobkyňa tvrdí, že keďže Komisia uviedla vážne obvinenie týkajúce sa nevhodného správania MS voči X a tretím osobám, právo MS na obhajobu a prezumpcia neviny vyžadujú, aby bol povolený prístup k sporným dokumentom.
- 85 Žalobkyňa navyše tvrdí, že odôvodnenie Komisie je len generické, pretože nevysvetľuje, v čom by prístup k sporným dokumentom, napríklad tak, že by sa začiernili mená uvedené v týchto dokumentoch, ohrozil záujem na ochrane osobných údajov a súkromného života dotknutých osôb. Dodáva, že nemožno potvrdiť, že Komisia pri spracovávaní sťažnosti X bola nestranná.
- 86 V prvom rade treba pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že povinnosť odôvodnenia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa týka zákonnosti sporného aktu z vecného hľadiska (rozsudky z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 35, a z 22. mája 2012, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, T-300/10, EU:T:2012:247, bod 180).
- 87 V tejto súvislosti Komisia jasne uviedla v rozhodnutí z 19. apríla 2016 výnimky, na ktorých bolo založené zamietnutie žiadosti o prístup MS k sporným dokumentom tak, že v zásade sa vo vzťahu ku všetkým týmto dokumentom odvolala na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, týkajúcu sa ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca.
- 88 Z rozhodnutia z 19. apríla 2016 totiž vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že celý obsah sporných dokumentov patrí pod pojem údajov osobnej povahy, pokiaľ ide o informácie, ktoré sa týkali tak súkromného života MS, ako aj iných osôb, a umožnili by identifikovať tieto osoby v prípade sprístupnenia týchto dokumentov verejnosti na základe nariadenia č. 1049/2001, ďalej že sprístupnenie týchto údajov by teda predstavovalo prenos údajov osobnej povahy v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, a že žiadna z kumulatívnych podmienok na takýto prenos nebola splnená.
- 89 Z toho vyplýva, že MS sa mohol nielen oboznámiť s odôvodneniami rozhodnutia z 19. apríla 2016, ale takisto to, že Všeobecný súd mohol preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia, ako to vyplýva navyše z bodov 44 až 78 vyššie. Podľa judikatúry však odôvodnenie vyžadované podľa článku 296 ZFEÚ má byť prispôbené povahe predmetného aktu a má uvádzať jasným a jednoznačným spôsobom úvahy inštitúcie, autora aktu, spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám spoznať odôvodnenia prijatého opatrenia a súdu Únie vykonávať svoju kontrolnú právomoc (pozri rozsudok z 22. apríla 2008, Komisia/salgitter, C-408/04 P, EU:C:2008:236, bod 56 a citovanú judikatúru). V dôsledku toho, pokiaľ ide o sporné dokumenty, Komisia si splnila povinnosť odôvodnenia.
- 90 Okrem toho nemožno uznať ani argument žalobkyne, podľa ktorého to, že nebol MS poskytnutý prístup k sporným dokumentom, porušilo jeho práva na obhajobu, a najmä jeho právo na prístup k spisu týkajúceho sa ho, ako aj zásadu prezumpcie neviny, a bolo to takisto v rozpore s Chartou, pretože žiadosť o prístup k sporným dokumentom nepatrí do rámca správneho alebo súdneho konania, v ktorom by tieto práva a zásady boli uplatniteľné, ale do rámca zmluvného vzťahu, ktorý spájal MS s Komisiou a ktorý sa spravoval listom o dohode a právom uplatniteľným na tento list.

91 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť a v dôsledku toho návrh na zrušenie rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016 v rozsahu, v akom sa týkajú zamietnutia žiadosti MS o prístup k sporným dokumentom bez toho, aby bolo treba vyjadriť sa k prípustnosti návrhu na zrušenie v rozsahu, v akom sa týkal rozhodnutia z 2. februára 2016.

c) O návrhu na zrušenie rozhodnutia zo 16. júna 2016 o zamietnutí žiadosti MS na prenos sporných osobných údajov jeho osobe

92 Na podporu tohto návrhu na zrušenie žalobkyňa uvádza jediný žalobný dôvod založený na porušení článkov 8, 13 a 20 nariadenia č. 45/2001.

93 Podľa žalobkyne pravidlá stanovené článkom 8 nariadenia č. 45/2001 nie sú súčasťou podmienok alebo obmedzení všeobecného práva na prístup stanoveného článkom 13 tohto nariadenia. Neexistuje žiadny dôvod domnievať sa, že prenos sporných osobných údajov by mohol narušiť legitímne záujmy tretích osôb. Komisia konkrétne nepreukázala, ako ombudsman konštatoval v bode 32 svojho návrhu na zmier, že sprístupnenie sporných dokumentov by narušilo konkrétne a účinne súkromný život a bezúhonnosť X alebo iných osôb, ktoré boli uvedené v týchto údajoch. Žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že v predmetnom prípade boli splnené kumulatívne podmienky článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

94 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že jediným cieľom žiadostí MS bolo pochopiť obvinenia vznesené voči nemu a preukázať, že tieto obvinenia boli nedôvodné, aby sa znovu nastolila pravda a obnovila česť MS. Okrem toho prenos sporných osobných údajov bol nakoniec potrebný na pochopenie rozhodnutia Komisie z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce MS v sieti Team Europe. Zamietnutie žiadosti MS o prenos týchto osobných údajov nebolo navyše odôvodnené ani článkom 20 nariadenia č. 45/2001, čo konštatoval takisto ombudsman.

95 Komisia tvrdí, že pokiaľ ide o údajné nesprávne uplatnenie článkov 13 a 20 nariadenia č. 45/2001, sporné osobné údaje neboli osobnými údajmi, ktoré by sa týkali výlučne MS, a nemohli byť predmetom overenia presnosti, opravy, vymazania alebo zablokovania zo strany MS. Nie je ani úlohou, ani cieľom nariadenia č. 45/2001, aby umožnilo prístup, spochybnenie alebo dosiahnutie opravy čisto subjektívneho opisu podaného Komisii sťažovateľkou, ktorá sa zúčastnila na konferencii a večeri s MS a ktorá si s ním korešpondovala prostredníctvom sociálnej siete a e-mailom.

96 Navyše, pokiaľ ide o uplatnenie článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, Komisia tvrdí, že osobné údaje môžu byť predmetom prenosu na tretiu osobu iba vtedy, ak tento prenos jednak spĺňa podmienky stanovené v článku 8 písm. a) alebo b) tohto nariadenia a jednak predstavuje zákonné spracovanie v súlade s požiadavkami článku 5 tohto istého nariadenia. Žalobkyňa neuvádza vo svojej žalobe vo veci T-435/16, ako by mohol byť prenos osobných údajov tretích osôb na MS považovaný za zákonný. Komisia teda tvrdí, že potreba prenosu osobných údajov v zmysle článku 8 písm. b) toho istého nariadenia, nebola preukázaná. Okrem toho uvádza, že MS poznal veľmi dobre dôvody, ktoré viedli k vydaniu jej rozhodnutia z 10. apríla 2013 o ukončení jeho spolupráce v sieti Team Europe.

97 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, ktorého cieľom je spochybníť uplatnenie článku 20 nariadenia č. 45/2001 a podľa ktorého Komisia nepredložila dôkaz o skutočnom riziku pre základné práva alebo legitímne záujmy tretích osôb, Komisia uvádza, že to konzultovala s X a že sa X bála, aby sa MS neobrátil na ňu alebo jej priateľov, aby si s nimi vyrovnal účty. Dospela k záveru, že vzhľadom na tieto obavy a sporné dokumenty, ktoré má k dispozícii, takéto riziko existuje.

- 98 Nakoniec Komisia tvrdí, že nebolo možné oddeliť niektoré údaje obsiahnuté v sporných dokumentoch a domnievať sa, že neboli pokryté pojmom údaje osobnej povahy. Nemohla teda poskytnúť čiastočný prístup (okrem prístupu k informáciám bez podstatného obsahu) k sporným dokumentom bez toho, aby odhalila osobné údaje alebo informácie o súkromnom živote dotknutých tretích osôb alebo informácie umožňujúce ich identifikovať.
- 99 Na úvod treba poznamenať, že nariadenie č. 45/2001 sleduje iný cieľ ako nariadenie č. 1049/2001. Kým cieľom nariadenia č. 1049/2001 je zabezpečiť čo najväčšiu možnú transparentnosť rozhodovacieho procesu verejných orgánov Únie, ako aj informácií, na ktorých sú založené ich rozhodnutia, cieľom nariadenia č. 45/2001 je, ako uvádza jeho článok 1, zabezpečiť ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, najmä ochranu ich súkromného života pri spracovávaní osobných údajov (rozsudky z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 49, a z 21. septembra 2016, Secolux/Komisia, T-363/14, EU:T:2016:521, bod 26).
- 100 Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa uplatňovania článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, vyplýva, že právo osoby na ochranu svojho dobrého mena je prvkom práva na rešpektovanie súkromného života (Európsky súd pre ľudské práva, 21. septembra 2010, Polanco Torres a Movilla Polanco v. Španielsko, ES:ECHR:2010:0921JUD 003414706, bod 40, a 7. februára 2012, Axel Springer AG v. Nemecko, ES:ECHR:2012:0207JUD 003995408, bod 83). Dobré meno osoby je integrálnou súčasťou jej osobnej identity a morálnej bezúhonnosti, ktoré patria pod pojem jej súkromný život (Európsky súd pre ľudské práva, 25. februára 1992, Pfeifer a Plankl v. Rakúsko, ES:ECHR:1992:0225JUD 001080284, bod 35). Tie isté úvahy sa uplatňujú na česť osoby (Európsky súd pre ľudské práva, 4. októbra 2007, Sanchez Cardenas v. Nórsko, ES:ECHR:2007:1004JUD 001214803, bod 38, a 9. apríla 2009, A. v. Nórsko, ES:ECHR:2009:0409JUD 002807006, bod 64).
- 101 V súlade s článkom 13 písm. c) nariadenia č. 45/2001 osoba, ktorej sa týkajú osobné údaje, ktoré sú predmetom spracovania, má právo, aby jej boli tieto údaje oznámené v zrozumiteľnej forme, ako aj akákoľvek disponibilná informácia o pôvode posledných uvedených údajov. V tejto súvislosti sa musí nariadenie č. 45/2001 vykladať v súlade s článkom 41 Charty, ktorý priznáva právo na riadnu správu vecí verejných a najmä právo na prístup každej osoby k spisu, ktorý sa jej týka (rozsudok zo 16. septembra 2013, KN/Rada, F-84/12, EU:F:2013:128, body 39 a 40).
- 102 V tomto kontexte ochrana základného práva na rešpektovanie súkromného života implikuje najmä, aby sa akákoľvek fyzická osoba mohla ubezpečiť, že osobné údaje, ktoré sa jej týkajú, sú presné a spracované zákonným spôsobom. Práve na účely možnosti vykonania potrebných overení má dotknutá osoba právo na prístup k údajom, ktoré sa jej týkajú a ktoré sú predmetom spracovania. Toto právo na prístup je nevyhnutné najmä na to, aby sa dotknutej osobe umožnilo prípadne dosiahnuť, aby subjekt zodpovedný za spracovanie opravil, vymazal alebo zablokoval tieto údaje, a v dôsledku toho mohla vykonať právo požadovať, aby posúdenia, ktoré sa jej týkajú, boli po určitom čase vymazané, teda zničené (pozri analogicky rozsudok z 20. decembra 2017, Nowak, C-434/16, EU:C:2017:994, bod 57 a citovanú judikatúru).
- 103 Najmä vzhľadom na dôvody uvádzané žalobkyňou v bode 94 vyššie, žalobkyňa preukázala z právneho hľadiska dostatočne potrebu mať právo na prístup k sporným osobným údajom týkajúcim sa MS, aby mohla prípadne žiadať ich opravu alebo vymazanie. MS nemal prístup k tvrdeniam o tom, že sa nevhodne správal, uvedeným v sťažnosti X, hoci tieto tvrdenia boli jasne identifikované Komisiou ako podklad pre jej rozhodnutie z 10. apríla 2013 o ukončení spolupráce MS v sieti Team Europe (pozri bod 6 vyššie) a boli teda takej povahy, že mohli poškodiť jeho dobré meno a česť ako spolupracovníka v tejto sieti.

- 104 Článok 20 nariadenia č. 45/2001 však stanovuje výnimky a obmedzenia, pokiaľ ide o právo na prístup dotknutej osoby, a najmä to, že inštitúcie a orgány Únie môžu obmedziť uplatnenie článku 13 tohto nariadenia, ak takéto obmedzenie predstavuje opatrenie potrebné na zabezpečenie ochrany dotknutej osoby alebo práv a slobôd inej osoby.
- 105 Prenos údajov osobnej povahy na iných adresátov, ako sú inštitúcie a orgány Únie a iné osoby, sa spravuje článkom 8 nariadenia č. 45/2001, ktorý najmä stanovuje, že osobné údaje možno preniesť na takéhoto adresáta len vtedy, ak adresát uvedený ako posledný preukáže potrebu ich prenosu a ak neexistuje žiadny dôvod domnievať sa, že by tento prenos mohol narušiť legitímne záujmy dotknutej osoby.
- 106 Keďže sporné osobné údaje sú osobné údaje týkajúce sa tak MS, ako aj X a iných tretích osôb citovaných v sporných dokumentoch, treba vyvážiť legitímne záujmy rôznych osôb, ktoré si v predmetnom prípade odporujú, aby sa určilo, či existuje vyšší záujem, ktorý by odôvodňoval zamietnutie, pokiaľ ide o MS, práva na prístup k týmto osobným údajom.
- 107 Aj keby sa uznal argument Komisie, podľa ktorého potreba ochrany sa vzťahuje na sporné dokumenty ako celok, Komisia neodôvodnila v rozhodnutí zo 16. júna 2016, ako by sprístupnenie týchto dokumentov a konkrétne dvoch dokumentov obsahujúcich korešpondenciu medzi X a MS, ku ktorým už MS mal prístup ako autor alebo adresát, mohlo spôsobiť konkrétny a účinný zásah do legitímnych záujmov X alebo iných tretích osôb citovaných v týchto dokumentoch.
- 108 V tejto súvislosti Komisia nemôže odkazovať navyše v rozhodnutí z 19. apríla 2016 na to, že osoba, ktorá podala sťažnosť, si neželala, aby sa obsah sporných osobných údajov dozvedel MS, a to z dôvodu obáv z odvetu. Hoci Komisia tvrdila na pojednávaní, že jedna z osôb citovaných v sporných dokumentoch bývala v tom istom meste ako MS, žiadny prvok v spise neumožňuje domnievať sa, že MS, ktorý už mal dostatok informácií na identifikáciu X a Y ako osôb, ktoré zrejme podali sťažnosť, by plánoval vykonať odvetu voči nim, ktorá by presahovala činy potrebné na obhajobu jeho legitímnych záujmov.
- 109 V bode 32 návrhu na zmier sám ombudsman uviedol, že „z hľadiska práv na obhajobu [MS], dôvod [zamietnutia sprístupnenia sporných dokumentov týkajúci sa potreby chrániť dôvernosť X bol] nedostatočný, keďže zastúpenie Komisie nepredložilo dôkaz o skutočnom riziku pre základné práva alebo legitímne záujmy [X] a že vyhlásenia [X] a ňou predložené dôkazy predstavujú rozhodujúci, ba priam jediný dôkaz proti [MS]“.
- 110 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že podľa judikatúry samotná okolnosť, že sa dokument týka záujmu chráneného výnimkou, neodôvodňuje jej uplatnenie. Dotknutá inštitúcia musí takisto poskytnúť vysvetlenie, pokiaľ ide o to, ako by prístup k tomuto dokumentu mohol konkrétne a účinne poškodiť záujem chránený výnimkou upravenou v tomto článku (pozri rozsudky zo 16. júla 2015, ClientEarth/Komisia, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 68 a citovanú judikatúru; z 11. marca 2009, Borax Europe/Komisia, T-121/05, neuvverejnený, EU:T:2009:64, bod 43 a citovanú judikatúru, a z 11. marca 2009, Borax Europe/Komisia, T-166/05, neuvverejnený, EU:T:2009:65, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 111 V predmetnom prípade nevyplýva z rozhodnutia zo 16. júna 2016, že táto inštitúcia vykonala primerané zváženie rôznych prítomných legitímnych záujmov, ako to vyžaduje uplatnenie článkov 8, 13 a 20 nariadenia č. 45/2001 v ich vzájomnej spojitosti.
- 112 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že rozhodnutie zo 16. júna 2016 o zamietnutí žiadosti MS o prenos sporných osobných údajov porušuje články 8, 13 a 20 nariadenia č. 45/2001 a musí byť preto zrušené bez toho, aby bolo treba skúmať ďalší dôvod uvádzaný žalobkyňou.

2. O návrhoch na náhradu škody

- 113 Žalobkyňa sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla MS z dôvodu, že Komisia zamietla žiadosť o prístup MS k sporným dokumentom a o prenos sporných osobných údajov na neho.
- 114 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa tým, že zamietla prístup MS k dokumentom a sporným svedectvám, ako aj tým, že zamietla prenos sporných osobných údajov na neho, dopustila chybného správania a porušila jeho základné práva, ako právo na obhajobu a právo na rešpektovanie súkromného života, takže z toho vyplynul pre MS pocit nespravodlivosti a straty dôvery v túto inštitúciu. Z týchto dôvodov sa žalobkyňa domnieva, že návrh a náhradu škody je oddeliteľný od návrhu na zrušenie a zostáva platný, aj keby žaloba bola zamietnutá. Z tohto titulu žalobkyňa vyhodnotila škodu vzniknutú MS na 20 000 eur v každej veci, teda spolu v celkovej výške 40 000 eur.
- 115 Podľa ustálenej judikatúry uplatnenie mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 ZFEÚ za protiprávne konanie inštitúcie podlieha splneniu viacerých podmienok, konkrétne nezákonnosti konania vytykaného inštitúciám, existencie skutočnej škody a príčinnej súvislosti medzi údajným konaním a uvádzanou škodou. Preto pokiaľ nie je splnená jedna z týchto podmienok, žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu bez nutnosti preskúmať ostatné podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie (rozsudky zo 14. októbra 2014, *Giordano/Komisia*, C-611/12 P, EU:C:2014:2282, bod 35 a citovaná judikatúra, a z 9. septembra 1999, *Lucaccioni/Komisia*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 14).
- 116 Okrem toho žalobné návrhy, ktorými sa žiada náhrada majetkovej alebo nemajetkovej ujmy, sa musia zamietnuť, pokiaľ úzko súvisia so žalobnými návrhmi na zrušenie, ktoré boli samy osebe zamietnuté ako neprípustné alebo nedôvodné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. septembra 2006, *Komisia/Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, bod 51).
- 117 V predmetnom prípade návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla MS z dôvodu údajnej protiprávnosti zamietnutia poskytnúť mu prístup k sporným dokumentom, je úzko spojený s návrhom na zrušenie rozhodnutí z 2. februára a 19. apríla 2016, keďže sa oba týkajú zamietnutia žiadosti o prístup MS k sporným dokumentom. Ako však vyplýva z bodov 43 až 91 vyššie, preskúmanie dôvodov uvádzaných na podporu tohto návrhu na zrušenie neodhalilo žiadnu protiprávnosť vykonanú Komisiou, a teda žiadnu chybu takej povahy, že by zakladala vznik jej zodpovednosti. Preto návrh na náhradu škody za údajne vzniknutú ujmu MS z dôvodu týchto protiprávností musí byť takisto zamietnutý ako nedôvodný.
- 118 Pokiaľ ide o návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla MS z dôvodu údajnej protiprávnosti toho, že mu bol zamietnutý prenos sporných osobných údajov, z bodu 112 vyššie vyplýva, že rozhodnutie zo 16. júna 2016 o zamietnutí žiadosti o prenos týchto osobných údajov na MS porušuje články 8, 13 a 20 nariadenia č. 45/2001 a musí byť preto zrušené. Podľa ustálenej judikatúry zrušenie protiprávneho aktu môže samo osebe predstavovať primerané, a v zásade aj dostatočné odškodnenie celkovej nemajetkovej ujmy, ktorú tento akt mohol spôsobiť (pozri rozsudok z 9. novembra 2004, *Montalto/Rada*, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 127 a citovanú judikatúru), iba že by žalobkyňa preukázala, že jej vznikla nemajetková ujma oddeliteľná od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie, ktorú nie je možné v plnom rozsahu napraviť týmto zrušením (pozri rozsudok zo 6. júna 2006, *Girardot/Komisia*, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131 a citovanú judikatúru).
- 119 Pocit nespravodlivosti a trápenia, ktoré vyvolalo to, že určitá osoba musela viesť spor, aby boli uznané práva dotknutej osoby, môže spôsobiť ujmu, ktorá môže byť odvodená len z toho, že administratíva sa dopustila protiprávnosti. Tieto ujmy možno odškodiť, ak nie sú kompenzované uspokojením vyplývajúcim zo zrušenia predmetného protiprávneho aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2014, *CG/EIB*, F-115/11, EU:F:2014:187, bod 132).

- 120 Okrem toho zrušenie aktu postihnutého protiprávnosťou nemôže predstavovať samo o sebe primeranú nápravu, ak napadnutý akt obsahuje výslovne negatívne posúdenie schopností žalobcu, ktoré ho môže zraniť (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29; z 23. marca 2000, Rudolph/Komisia, T-197/98, EU:T:2000:86, bod 98, a z 13. decembra 2005, Cwik/Komisia, T-155/03, T-157/03 a T-331/03, EU:T:2005:447, body 205 a 206).
- 121 V predmetnom prípade rozhodnutie zo 16. júna 2016, ktorým bola zamietnutá žiadosť o prenos sporných osobných údajov na MS bez toho, aby sa vykonalo primerané zváženie rôznych prítomných legitímnych záujmov, mohlo vyvolať u MS pocit nespravodlivosti a straty dôvery v Komisiu. Okrem toho toto rozhodnutie spočívalo, ako vyplýva z úvah rozvinutých Komisiou v konaní pred ombudsmanom a na Všeobecnom súde, na „obavách z odvety [MS] voči [X] alebo voči iným osobám citovaným v jej sťažnosti“, teda na negatívnej forme posúdenia voči MS, ktorá ho mohla zraniť.
- 122 Za týchto okolností zrušenie rozhodnutia zo 16. júna 2016 nemôže samo o sebe postačovať na to, aby predstavovalo primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej MS z dôvodu tohto rozhodnutia.
- 123 Treba teda čiastočne vyhovieť návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej MS z dôvodu protiprávneho zamietnutia prenosu sporných osobných údajov na jeho osobu, a to vo výške 5 000 eur, a zamietnuť tento istý návrh v zostávajúcej časti.

IV. O trovách

- 124 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku, ak mali účastníci konania úspech len v jednej alebo viacerých častiach predmetu konania, každý z nich znáša vlastné trovy konania.
- 125 V prejednáwanej veci žalobkyňa a Komisia mali obe úspech len v niektorých častiach predmetu konania, a preto znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskej komisie zo 16. júna 2016 o zamietnutí žiadosti MS o prenos určitých osobných údajov na neho sa zrušuje.**
- 2. Komisia je povinná zaplatiť VG ako univerzálnej dedičke MS sumu 5 000 eur.**
- 3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 4. VG a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Pelikánová

Valančius

Öberg

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. novembra 2018.

Podpisy